

Луковичката е подземно видоизмѣнено стебло. Кокичето, пъкъ и много отъ неговитѣ близки сродници, луковични растения, знаятъ своята сждба, за това отрано натрупватъ храна въ дебелитѣ и сочни листчета, които образуватъ луковицата на кокичето. Тѣзи бледи листчета—пълни съхрани, сж натрупани едно върху друго, върху едно твърдо дънце—основа на луковицата. Отъ долу на това дънце израства брадестъ коренъ, а отгоре, между месеститѣ листа се спотайва пжпка. Тази пжпка, на другата година, подхранена отъ готовата храна въ листата на луковицата, ще се развие и ще даде бѣлоснѣжното цвѣтче на новото кокиче. Но, колко дни и месеци има до тази нова пролѣтъ? Колко неприятели дебнатъ луковицата за да я унищожатъ? А въ земята има много лакомци за луковички, каквито сж: разни личинки на насѣкоми, поповото прасе (рачеца) и др.

Но луковичката не се плаши; тя е обвита съ нѣколко тънки, жилави, тъмно кафени люспи. Люспитѣ обвиватъ луковичката, предпазватъ я отъ навлажняване, изгниване и измръзване. Сжщевременно тѣ съдържатъ и отрова. Неприятелитѣ ѝ знаятъ това и умишлено я отбѣгватъ. Така луковицата е запазена отъ унищожаване. Цѣло лѣто луковичката натрупва храна и пази новото младо растениенце за нова пролѣтъ, когато слънцето наново ще блѣсне—ще повика кокиченцето на новъ животъ.

То идва рано, преди земята да се е размръзнала, цвѣти, дава плодъ и се скрива, за да дочака другата пролѣтъ съ нови радости.

Заровенитѣ зрънца—семенца, поникватъ и образуватъ малки луковички. Като по застарѣе луковичката образува около си нови луковички, и всѣка луковичка може да даде ново кокиченце, новъ животъ.